

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 146 (11/03) - 030430

arbetarmakt.com

Innehåll

- Demonstrera första maj
- Allt stöd till Kommunals strejk
- FRKI: Nytt program och ny fana

Demonstrera första maj

Arbetarmakt och ungdomsorganisationen Revolution kommer att delta i demonstrationerna första maj på flera platser i landet. I Stockholm ställer vi upp på Medborgarplatsen kl. 12 för att sedan gå i egen avdelning i Vänsterpartiets demonstration till Kungsträdgården.

För Göteborg gäller: Samling utanför Skivhugget på Masthuggstorget 11.00 för tidningsförsäljning och flygbladsutdelning på den antifascistiska manifestationen och deltagande i Vänsterpartiets demonstration som ställer upp 13.15 på Andra Långgatan.

Vi uppmanar alla arbetare och ungdomar att sluta upp i demonstrationerna och tillsammans med oss protestera mot USA:s och Storbritanniens ockupation av Irak, för stöd till Kommunals strejk och palestiniernas kamp mot den israeliska ockupationsmakten.

Allt stöd till Kommunals strejk

Det satt långt inne, men opinionen gick inte längre att stoppa. Den nådde ända upp till toppen i Kommunal och Ylva Thörn. En och annan politiker - till och med Göran Persson - har också uttalat stöd för kommunalarnas krav på ordentliga lönehöjningar.

Nu är strejken ett faktum och det är varje arbetares och socialists plikt att stödja strejken och arbeta för dess seger. Kraven är allt annat än överdrivna. Arbetsgivarna har bjudit 2,4 procent, Kommunal kräver 5,5 procent. Otaliga är de sjuksköterskor och andra lågavlönade kommunalare som efter 20 eller 30 år i sina yrken tjänar obetydligt mer än vad andra arbetare har som ingångslön.

Nu när strejken är i full gång har media inlett den vanliga kampanjen med upprörda frågor om vem som ska betala den höjda lön som Kommunal kräver. Vi matas med snyfthistorier om alla barn och gamla som kommer att drabbas. Men det finns en enkel lösning på problemet: höj beskattningen av kapital och högavlönade. Om det nu alltid finns pengar till höjda chefslöner, varför då inte kapa en del med hjälp av ökad progressiv beskattning?

Kommunal har mobiliserat medlemmarna på gräsrotsplanet och många offentliga platser fylls av rödklädda kommunalare som söker stöd för sin strejk. Och strejken är omåttligt populär, mer än 80 procent sympatiserar med den. Men det är viktigt att inte låta den dra ut i all oändlighet. En snabb upptrappning av strejken skulle snabbt kunna lamslå det mesta av service i samhället och sätta kniven på arbetsgivarnas strupe.

En lång strejk riskerar att nöta ut kampviljan och ge utrymme för Kommunals ledning att gå med på

en kompromiss. Ylva Thörn och den övriga ledningen står nu i spetsen för strejken, men utan ett starkt tryck underifrån och vaksamhet mot ledningens manövrer kan medlemmarna plötsligt vakna upp med en kompromiss som går arbetsgivarna till mötes.

Alla kommunalare bör utnyttja demonstrationerna på första maj för att visa sin styrka och ytterligare öka stödet för strejken.

FRKI: Nytt program och ny fana

FRKI:s sjätte kongress samlades nära Berlin den 15-20 april. 39 delegater från FRKI:s sektioner och ett antal observatörer från Revolutiongrupper i sex länder möttes för att diskutera och fatta beslut om förbundets politik under de närmaste tre åren.

Kongressen antog ett nytt program och valde en internationell ledning. Delegaterna deltog i högre grad än vid tidigare kongresser och unga människors deltagande var mycket större än tidigare. Den 20-årige romske revolutionäre militanten Mario Bango valdes till hedersdelegat vid kongressen och till medlem av dess presidium. Mario har varit i slovakiskt fängelse under nästan två år och väntar på åtal för att ha försvarat sig och sin familj från ett fascistiskt angrepp, under vilket angriparen senare dog av sina skador. Kongressen förband sig att förnya kampanjen för Marios frigivning eftersom "självförsvar inte är något brott".

Kongressen inledde sitt arbete med att diskutera den enorma mängd av arbete som förbundets sektioner och Revo-grupperna genomfört i antikrigsrörelsen. Den registrerade landvinningarna i form av de erfarenheter och den träning i massagitation vi vunnit, liksom det betydande antal nya medlemmar som har anslutit sig eller som är på väg att ansluta sig till våra led. Vi diskuterade konsekvenserna av USA:s och Storbritanniens seger i Irak, de tillspetsade inomimperialistiska konflikterna, effekterna på världsekonomin och vad hela denna utveckling innebär för perioden framöver.

Den slutsats som delegaterna drog är att globaliseringsfasen av imperialismen efter 1989 har inträtt i sin första kris. Den dominerande trenden under de kommande åren kommer att gå mot stagnation, snarare än en återgång till "uppgången" från 1993-2000. Istället för en period som gav upphov till illusioner om ett "nytt paradigm" med obegränsad tillväxt, kommer kapitalismen och imperialismen att betraktas inte bara som brutal och förtryckande utan också som oförmögen att tillgodose mänsklighetens grundläggande materiella behov.

USA:s seger i Irak innebär att imperialismens ekonomiska och politiska offensiv oförtrutet kommer att fortsätta både i termer av strävan att säkra Washingtons världshegemoni och genom framtvängandet av en nyliberal politik genom IMF, Världsbanken och WTO.

Detta kommer att innebära fortsatta brutala hot och unilaterala angrepp på länder som trotsar Washington. Syrien, Iran och Nordkorea står överst på listan. Palestina är utmärkt för en naket pro-sionistisk "uppgörelse". Det kommer att bli ökad inblandning i länder som Colombia och Filippinerna, till stöd för kampanjer mot "terrorism" som bedrivs av regimer som är beroende av Washington. Inget av detta kommer att stabilisera världen på kort sikt. Tvärtom.

Kongressen diskuterade den plötsliga skärpningen av inomimperialistiska spänningar mellan EU:s dominerande makter och "anglosaxerna". Trots USA:s enorma militära överlägsenhet, kommer det att finnas en växande trend under de kommande åren och årtiondena att bilda "koalitioner av de ovilliga" - dvs. de som är ovilliga att underkasta sig USA:s diktat.

Det viktigaste vi diskuterade var den massiva ökningen av arbetarklassens motstånd och det folkliga motståndet mot företagets globalisering och "kriget mot terrorismen" världen över, både i imperialistiska och halvkoloniala länder. Kongressen karakteriserade demonstrationerna den 15 februari som världshistoriska, på grund av deras gigantiska storlek och på grund av att en helt ny rörelse kallade till och organiserade dem, genom organ som sociala forum och med användning av nya elektroniska media.

Vi diskuterade också den förtruppsroll som spelats av ungdomen i alla dessa mobiliseringar. Detta berodde delvis på den fortsatta ledningskrisen inom arbetarrörelsen, varigenom de officiella reformistiska partierna och fackföreningsfederationerna utgjorde rörelsens eftertrupp även där de

stödde den. Denna ledningskris uppenbarades i hela sin skärpa när kriget bröt ut. Den nya rörelsen kunde få ut miljoner människor på gatorna men den kunde inte samla miljoner från arbetsplatserna. Här visade sig fackbyråkratierna vara ett oöverstigligt hinder, åtminstone på kort sikt.

AFL-CIO i USA och brittiska TUC pressades till att kritisera Bush och Blair och ge formellt stöd till mobiliseringar mot kriget. Detta var i sig en framgång. Men så snart trumpeterna kallade till strid, samlades fackföreningsledarna, trogna sin karaktär, och med få undantag, kring fanan. Även de som fortsatte att mana till fred, som det italienska CGIL, gjorde lite eller inget för att omvandla massprotesterna till direkta aktioner för att hindra krigsansträngningen, för att inte tala om att störta krigshetsarnas regeringar. Detta pekar på en stor uppgift som vi alla står inför - revolutionera, demokratisera fackföreningarna och föra in miljoner nya, radikala och unga arbetare i dem.

Kongressen beslutade att ekonomisk stagnation och kris, imperialistisk aggression och massmobiliseringar mot den pekar på en period framöver, som kommer att vara i år om inte årtionden, som kommer att utmärkas av krig, akuta politiska kriser och revolutionära uppror. Detta kommer att åtföljas av en kronisk ledningskris inom arbetarrörelsen. Detta är, kort sagt, vad Trotskij kallade en förrevolutionär period. Revolutionärers mål är att ta stora steg för att lösa denna ledningskris - att bygga nya masspartier och en international som är förpliktad till den sociala revolutionen i global skala.

Kongressen debatterade utförligt hur vi kan kämpa för denna nya internationella ledning i ett sammanhang där den antikapitalistiska rörelsen och antikrigsrörelsen fortsätter att växa. Vi har, vilket namnet FRKI antyder, under 20 år haft uppfattningen att en ny international behövs. De fyra historiska arbetarinternationalerna bidrog var och en i stor omfattning till vår rörelse, men föll samman eller urartade i slutändan.

De politiska strömningar som har sitt ursprung i deras sammanbrott existerar ännu idag - anarkism, socialdemokrati, stalinism, "trotskism". Men ingen revolutionär international värd namnet har existerat sedan Fjärde Internationalens sammanbrott och fragmentering 1951-53.

Under femtio år misslyckades alla försök att "återuppbygga", "rekonstruera" eller "återbilda" FI eftersom de inte utgick från utarbetandet av ett nytt program som baseras på Trotskijs övergångsprogram och inte heller från ett allvarligt försök att skapa en internationell demokratiskt centralistisk organisation.

De objektiva förhållanden som missgynnade detta var planetens och därmed också arbetarrörelsens och progressiva rörelsens uppdelning i tre världar eller läger. Stalinismens och socialdemokratis prestige, deras byråkratiska grepp om både partier och fackföreningar, isolerade det lilla revolutionära avantgardet. Trycket att anpassa sig till reformismen eller självpåtvungad sekteristisk isolering tog sin tribut.

Det slutade med stalinismens fall 1989-91 och nyliberalismens triumf under 1990-talet. Några svåra år kom under 1990-talet när marxismen, kommunismen, arbetarklassen, militant facklig kamp, själva idén om masspolitik på gatorna, förklarades alla vara döda som dinosaurier. Under tre år har allt detta postmodernistiska, defeatistiska strunt sannerligen dött. En helt ny politisk cykel har framträtt i vilken vi ställs inför enorma möjligheter och ett enormt ansvar.

FRKI kämpade under 20 år kring parollen om nödvändigheten av en ny international. På denna kongress bekräftade vi återigen utan att tveka detta - för sin tid - modiga steg framåt. Kongressen antog en resolution som slog fast: "Vi inkluderar i vårt program parollen: framåt mot skapandet av Femte Internationalen, ett nytt världsparti för socialistisk revolution."

Vi enades om att denna paroll inte uteslutande - och verkligen inte primärt - är riktad mot de små propagandagrupper som i likhet med oss själva gör anspråk på att vara trotskister. Många av dem har visat ett fullständigt sekteristiskt förakt för den antikapitalistiska rörelsen och antikrigsrörelsen. De har sedan länge, försjunkna som de är i en faktisk nationell isolering, övergett alla försök att bygga en ny international. Andra hävdar att tiden inte är mogen för att grunda en ny international. De flesta av dem är en levande förolämpning mot Trotskijs metod och hans oförtröttliga kamp för en arbetarinternational, även i de mest ogynnsamma förhållanden. De må ha bevarat Trotskijs ord, men de har för länge sedan övergett hans levande anda. Den andan återfinns hos de miljoner som idag reser sig mot imperialismen, varav de flesta knappast hört talas om Trotskij. Vår uppgift är att

sammansmälta Trotskijs programmatiska arv med dessa nya krafter.

Därför riktar vi uppmaningen till en ny, Femte International till den militanta ungdomen och de arbetare som samlats i sociala forum i Europa, Asien, Sydamerika och Mellanöstern, till de fackföreningar och antikapitalistiska initiativ som strålat samman i aktioner mot kriget världen över. Vi riktar också uppmaningen till de masspartier som — tack vare trycket från gräsrotterna — har gått ut på gatorna mot nyliberalism, kapital och krig.

Genom att fortsätta, vidga och fördjupa dessa rörelser och internationellt samordnade aktioner med en fri och öppen debatt om vilket slags "ny värld" som behövs, hur den ska uppnås, kommer vi att kunna gå vidare till en ännu högre nivå, till grundandet av Femte Internationalen.

För att signalera denna förnyade förbindelse till kampen för Internationalen under månaderna och åren framöver ändrade FRKI sitt namn till Förbundet för Femte Internationalen.

Kongressen ägnade största delen av sina resurser åt att anta ett nytt program. Vi publicerade förslaget för sex månader sedan och våra sektioner har diskuterat det och producerat förslag till ändringar och tillägg. Det fanns knappast någon oenighet om att förslaget i sig var bra och att det bara behövde utvecklas på några, förvisso viktiga, områden. Speciellt ansågs avsnitten i förslaget om anarkism och islamism vara otillräckliga. Avsnitten om kvinnor och rasism ansågs vara för "platta" och oinspirerade, och återspeglade inte erfarenheten och ilskan hos de som lider av förtryck och kämpar mot det.

Kommissioner och underkommissioner med delegater och Revo-observatörer tog itu med detta arbete och betydande arbete utfördes på de ovan nämnda avsnitten, liksom avsnittet om ledningskrisen i arbetarrörelsen och fackföreningarna.

Slutligen blev programmets slutavsnitt om Internationalen ordentligt utvecklat. Kongressen röstade överväldigande för förslaget med de framröstade ändringarna. Vårt syfte med detta nya program är att föra in det i debatter och aktioner under de kommande månaderna och åren - från protester mot G8 i Evian i juni till European Social Forum i november i Paris, och söka efter individer och hela organisationer som delar vår grundläggande vision och som vill kombinera sina krafter med oss.

En annan livlig debatt ägde rum om antagandet av en resolution om den revolutionära ungdomsrörelsen och dess förhållande till ett revolutionärt parti och Internationalen. Alla accepterade Lenins och Trotskijs uppfattning att ungdomsorganisationen måste vara organisatoriskt självständig från partiet, dvs. måste ha sina egna konferenser, välja sin egen ledning, inte utsättas för ständig inblandning och det som Kommunistiska Internationalen kallade "förmynderi".

Den fråga som diskuterades var huruvida en ungdomsorganisation formellt ska ställa sig under ledning av ett revolutionärt parti, formellt ansluta sig till det, acceptera dess disciplin och hur den i så fall skulle kunna undvika just det förmynderi som Lenin kritiserade. Ingen var emot att arbetardemokratins fullständiga normer måste flöda i ungdomsrörelsen, beslut av majoriteten följas, ledningen väljas etc. Majoriteten menade att när väl ett revolutionärt parti framträdde skulle ungdomsrörelsen, i likhet med fackföreningarnas revolutionära flygel, välja att acceptera dess ledning - inte okritiskt, inte på ett totalitärt sätt, inte oåterkalleligt utan fritt som en del av den revolutionära rörelsen.

Under de nuvarande förhållandena där det äger rum ett massivt uppror bland ungdomen mot kapitalismen och imperialismen, är det sannerligen möjligt att bygga en revolutionär massrörelse bland ungdomen mycket snabbare än vad det är sannolikt att ett revolutionärt massparti kommer att växa fram. Således kan - vilket var fallet 1914-1920 - en internationell och revolutionär ungdomsrörelse spela en självständig politisk roll, och till och med öppna vägen för nya partier och en international.

En annan debatt rasade om den ståndpunkt som FRKI antog på sin femte kongress 2000 att kräva en planerad utfasning av alla kärnkraftverk och anläggningar. Denna gång ändrade kongressen med betydande majoritet sin ståndpunkt och drog tillbaka detta krav i vårt program.

Kongressen diskuterade naturligt nog perspektiven för förbundets arbete under de kommande åren. Vi beslutade att fortsätta att avsätta betydande resurser för att hjälpa Revolution att bli en ännu bredare internationell organisation. Det finns redan grupper i ett antal länder där F5I inte har någon sektion. Vi vill uppmuntra alla grupperna att anta en gemensam plattform - som redan antagits av

ukrainska och brittiska Revolution - att skapa en permanent internationell samordning och inom en inte alltför avlägsen framtid en konferens och ledningsorgan. Steg mot detta kommer förhoppningsvis att tas under årets internationella sommarläger. Förbundet för Femte Internationalen kommer också att fortsätta ingripa i den antikapitalistiska rörelsen och mobiliseringarna mot USA:s och Storbritanniens "kolonisering" av den oljerika och strategiska regionen i Mellanöstern liksom för kampen i Latinamerika (Colombia, Argentina), Palestina, etc.. Slutligen valde F5I en nytt internationellt exekutivt organ som kommer att träffas tre gånger om året. Den allmänna uppfattningen bland delegaterna var att detta verkligen var en utmärkt kongress. Unga kamrater, Revo-observatörer - som ofta talade och deltog i kommissionerna, som lade fram förslag, etc. - sade att det var en strålande upplevelse. Äldre kamrater som varit med på alla kongresserna sade enhälligt att det var "den bästa kongress vi någonsin haft" Det var en levande och spännande upplevelse av internationalism, som kommer att bära frukt under åren framöver.

Workers Power Global, Berlin